

יצאות השבת פרק ראשון שבת

ק"א מ' מ"י פ"י מהלכות
א"ב ח' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
הלכה ה'
ק"א ב' מ"י פ"ח ס"ט
הלכה י'
ק"ב ג' מ"י פ"ז ס"ט
הלכה כ'
ק"ב ד' מ"י פ"ח ס"ט
הלכה ח'

כיון דהך גזור ברישא הא חו למה לי • ולא תאמר והא נפקא מינה לנגוע בספר מיד אחר נטילה ולא הוסיף דעתו ואפילו הכי ידיו עומאות משום דרבי פרקן ויש לומר דמשום הא לא היו גוזרין דמילתא דלא שכיחא היא שיגע בספר מיד אחר נטילה ומיהו השתא דגזור ידים מחמת ספר ברישא דאפילו נוגע סמוך לנטילה גזרו עליה שלא תלקו :

סמי מכאן טבול יוס-לא מן המשנה אלא דלא היו ממנין י"ח דבר:

משקין הבאים מחמת שרץ • דאורייתא נינהו *לרבי עקיבא פריך דלית ליה בפרק קמא דפסחים (ד' יד:) משקין לטמא אחרים דאורייתא: **דכתוב** וכל משקה אשר ישתה • הרי קרא במשקין הבאין מחמת כלי איירי ומשקין הבאין מחמת שרץ אחי' אפי' מינה ולא תאמר ומאי פריך דאורייתא נינהו נימא דיו לבא מן הדין להיות כדגון ולא יהיו אלא שני כמשקין הבאין מחמת כלי ואוכלין הנוגעין בהן לא פסלי תרומה וי"ל דלין דבר הנוגע בשרץ שלא יהא ראשון ובפ"ק דפסחים (ג"ט) הארכתי יותר:

א"ר במשקין הבאין מחמת ידים • וי"ל ומה הולרבו לגזירה זו דכיון דגזרו ידים פוסלות את התרומה א"כ משקין שנגעו בהן הו' תחלה דכל הפוסל את התרומה מטמא משקין להיות תחלה וי"ל דהאכלים שנטמאו במשקין היינו גזירה דכל הפוסל את התרומה ועד השתא לא גזירה והא דקאמר במשקין הבאים מחמת ידים ה"ה מחמת כל פוסלי תרומה והא דקמהדר ר' יהושע לרבי אליעזר (מולין פ"ב דף קד לז) מנינו שהשני עושה שני ע"י משקין ודע"ג דלכתי לא גזירה מ"מ היה דעתן לגזור מיד: **א"ר** במשקין הבאים מחמת שרץ • לומר ר"ל דה"ה דהוה מלי למנקט משקין הבאים מחמת ידים שגם הם מטמאים כלי לפסול תרומה כדאמר בברכות בפרק אלו דברים (דף ק"ג) ב"ש מומאים טוטלים לידים ואתר כך מומאים את הכוס שאם מוזגים תחלה יטמאו משקין שאחורי

והיה דה"מ למיפק א"כ עמויי נמי לטעמו לר"ע דלית ליה שני עושה שלישי כחולין [מ"י]

וכא השמש וספר • ומקמי הכא לא ואוקמינן להאי קרא בתרומה ביבמות בפ' הערל (ד' ע"ד) ואפי' לנגיעה אשכחן קרא ההם *כל כלי אשר יעשה מלאכה בהם במים (ה) וגו' והאי נגיעה היא ובעינן הערב שמש אלמא פסיל בנגיעה דלי לא פסיל למאי קרי ליה וטוהר השתא מכלל דמעיקרא לא הו' טוהר גמור והאי כלי לאו בר נטילה הוא ומיהו עמויי לא מטמינן דהא לאו עמא איקרי: **סמי מכאן** • הסר מכאן:

מחמת שרץ שנטמאו בשרץ: דאורייתא היא • שהמשקין ראשון והאוכל שני ופוסל תרומה להיות שלישי: **דכתיב** וכל משקה וגו' • ודע"ג דהאי במשקין י"הבאין מחמת אור כלי חרס כתיב דהא כתיב לעיל מיניה כל אשר בתוכו יטמא מכל האוכל כלומר אם יש בתוכו אוכלין או משקין והני שניים נינהו שהכלי היה ראשון והם שניים ואוכל הנוגע בהן אינו פוסל את התרומה (א"ה) הא גמרינן משקין הבאין מחמת שרץ מנייהו בק"ו ובפ"ק דפסחים (דף יח:) וכיון דמקבלי טומאה מדאורייתא ממילא עבדי לאוכל שני דהכי גמרינן סדר טומאה ההם דמשקה שנטמא אוכל ואוכל משקה דלא משכחת רביעי בקדש אלא בכ"י דהא אין טומאה עושה כיוצא בה לא להיות אוכל מטמא אוכל ולא משקה מטמא משקה ולא אוכל ומשקה מטמאין כליס דאין כלי מיטמא אלא באב הטומאה:

מחמת ידים • לפני נטילה דגזור רבנן בידיס וכן בשאר כל פוסלי תרומה השטיין לטמא משקין להיות תחלה: **גזירה משום משקין הבאים מחמת שרץ** • דאשכחן בהן שהן ראשונים דאורייתא והא דגזור בכל טומאה משקין להיות תחלה ולא גזור נמי באוכלין גזירה משום אוכל הבא מחמת שרץ היינו טעמא דלחמיר רבנן במשקין משום דעלוין לקבל טומאה שאין לריכין תיקון הכשר להביאין לידים כטומאה אבל אוכלין לריכין תיקון נתינת מים להבשיר לקבלת טומאה כל הכשר שש"ס לשון תיקון: **משקה הו"ב** • היוצא ממנו רוקן וחבו ומימי רגליו: **וכי ירוק**

שמתאי לך אלא ב'משקין הבאין מחמת שרץ וגזירה משום משקין דוב וידים תלמידי שמאי והלל גזור שמאי והלל גזור דתניא יוסי בן יעזר איש צרידה ויוסי בן יוחנן איש ירושלים גזרו טומאה על ארץ העמים ועל כלי זבוכית *שמעון בן שמח תיקן כתובה לאשה וגזר טומאה על כלי מתבות שמאי והלל גזור טומאה על הידים וב"ת שמאי וסיעתו והלל וסיעתו והאמר רב יהודה אמר שמואל י"ח דבר גזור ובי"ח נחלקו ואילו הלל ושמאי לא נחלקו אלא בג' מקומות דא"ר הונא *בג' מקומות נחלקו ותו לא וב"ת אתו אינהו גזור לתלות ואתו תלמידיהו וגזרו לשרוף *והאמר אילפא *ידיים תחלת גזירתן לשריפה אלא אתו אינהו גזור ולא קבלו מינייהו ואתו תלמידיהו גזור וקבלו מינייהו ואכתי שלמה גזר *דא"ר יהודה אמר שמואל בשעה שתיקן שלמה עירובין *נמיילת ידים יצתה בת קול ואמרה

בני אם חכם לבך ישמח לבי גם אני *חכם בני ושמח לבי ואשיבה חורפי דבר אתא שלמה

הכוס מחמת ידים ויטמאו את הכוס אלא נקט משקים הבאים מחמת שרץ לאשמינן דאפילו הכן לא הו' אלא מדרבנן: **שמאי** והלל גזור • לא בעי לשנויי דשמאי והלל גזור בידיס הבאות מחמת ספר ולא בכהם ידים דגזרו טומאה על הידים סתמו קתני דמשמע כל הסה ידים: **וא"ר** שמאי והלל לא נחלקו אלא בג' דברים בלבד • והם תאמר לוימא דבג' דברים נחלקו ועמדו במחלוקת ובשאר י"ח דברים נחלקו שולמחר והשוו כדמשני לקמן כי פריך והא איכא בוצר לגת כו' הא שתיק ליה הולל לשמאי ליהי לא מלי לה בה"ג א' דברים וי"ל דלא דמי דהתם דבהבוצר לגת שתיק ליה הולל לשמאי והודה לו מיד באותו מעמד להכי לא חשיב אבל הכא דכל היום נחלקו ולא הושוו עד למחר לא הוה ליה למימר לא נחלקו ודע"ג דקל"ה משמע שהו' שמאי והלל עמלן ביום שגזרו י"ח דבר (דה"כ) כי היכי דקתני (דף י"א) ג' בוצר לגת אותו היום הולל כפוף ויושב לפני שמאי כו' וה"ה קמרי בתוספתא דשבת גבי י"ח דברים מ"מ לריך לומר דשני מעשים הוו:

הימ לשנויי דקודם גזרו חתניה לע"ס שאין אנו יודעין מתי דהא על ו' ספיקות שרפין תרומה ע"כ קודם לכן גזרו חתניה לע"ס שלא מיניו אלא דעדיף מיניה פריך [מסופות שניס]

הימ לשנויי דקודם גזרו חתניה לע"ס שאין אנו יודעין מתי דהא על ו' ספיקות שרפין תרומה ע"כ קודם לכן גזרו חתניה לע"ס שלא מיניו אלא דעדיף מיניה פריך [מסופות שניס]

גליון הש"ס
גבי דאמר רב הוה כג' מחלוקת נחלקו וכו' ע"י תגייה דף ע"ז ע"ה חו"ס דיהי יוס' בן יעזר: לשון נטילה ידים וכו' דה"ה מוסק ונטילה: חו"ס ד"ה וחלו וכו' ובשאר י"ח דברים נחלקו ולמחר הושו וכו' וכדאיתא בס"ג הלוי' דה"ה ע"כ לא נחלקו לא עזר ר"מ במחלוקת:

הכוס מחמת ידים ויטמאו את הכוס אלא נקט משקים הבאים מחמת שרץ לאשמינן דאפילו הכן לא הו' אלא מדרבנן: **שמאי** והלל גזור • לא בעי לשנויי דשמאי והלל גזור בידיס הבאות מחמת ספר ולא בכהם ידים דגזרו טומאה על הידים סתמו קתני דמשמע כל הסה ידים: **וא"ר** שמאי והלל לא נחלקו אלא בג' דברים בלבד • והם תאמר לוימא דבג' דברים נחלקו ועמדו במחלוקת ובשאר י"ח דברים נחלקו שולמחר והשוו כדמשני לקמן כי פריך והא איכא בוצר לגת כו' הא שתיק ליה הולל לשמאי ליהי לא מלי לה בה"ג א' דברים וי"ל דלא דמי דהתם דבהבוצר לגת שתיק ליה הולל לשמאי והודה לו מיד באותו מעמד להכי לא חשיב אבל הכא דכל היום נחלקו ולא הושוו עד למחר לא הוה ליה למימר לא נחלקו ודע"ג דקל"ה משמע שהו' שמאי והלל עמלן ביום שגזרו י"ח דבר (דה"כ) כי היכי דקתני (דף י"א) ג' בוצר לגת אותו היום הולל כפוף ויושב לפני שמאי כו' וה"ה קמרי בתוספתא דשבת גבי י"ח דברים מ"מ לריך לומר דשני מעשים הוו:

האשה שפלו (דף ע"ב): וגזרו טומאה על כלי מחסות • לקמן מפרש • **א"ר** דבר נחלקו • כלומר אותם י"ח שגזרו במחלוקת הו' אלא שגמנו ונמלאו ב"ש דברים • עלאין ששם וחקר ששם אונים לתורה כלומר סיג וברחקה ככפיפה זו שטולין אותה באזנים ואין נוגעין בה: **עירובין** • אונים להוציא שבת שאחריה להוציא מרשות לרשות חבירו ודע"ג ששניהם רה"ל ולמחר